

Tre Nobelpristagares fruvar berättar.

Fru Szent-Györgyi:

Först och främst min makes hjälp.

Fru Helene Karrer:

Ett lyckligt hemliv är mitt ideal.

Fru Haworth:

Jag är som vilken husmor som helst.

Två Nobelpristagarfruar, fru

vösa. Vi få veta, att det är nobelpristagaren Karrers maka, fru Helene Karrer.

Sedan presentaton överstökats — vi är ju i Sverige, bevars! — glider samtalet lätt in på henne och hennes eget arbete — "fastän det är då alls ingenting att tala eller skriva om", säger hon lugnt och stilla, värdigt avväpnade som en husmor som är van att styra och bestämma i sitt hus.

— Jag är främst intresserad av mitt hem och hushåll. Det måste vi ju vara, helt enkelt, ty fruvar, ty hur skulle det annars gå! Makens arbete sköter han bäst och helst själv. Nej då, jag är inte någon sådan där skicklig tusenkonstnärinna, som hinner med vetenskapligt arbete bredvid allt annat. Två pojkar ha vi, halv vuxna nu, men hur mycken tid kräva inte de! Ett lyckligt hemliv har alltid varit mitt ideal. Vi musicera mycket hos oss, både jag själv och pojkarna, vad vore för resten ett hem utan musik. Om jag läst mycket litteratur? Jo, en del, men svenska böcker har jag tyvärr bara läst i översättning, och en översättning förlorar alltid något av sin ursprungliga karaktär. Selma Lagerlöf känner jag således endast via tyska språket.

Men skriv först och främst att jag tycker Stockholm är en sagostad, men jag är lite nationalkränkta över, att ni ha det så friskt och härligt här, medan vi hemma i Zürich inte haft ett snökorn hittills och mycket lite kallt!

Värderad medhjälpare åt mannen.

Mrs Haworth har säkert de senaste dagarna inte träffat på en intervjuare, som ej frågat henne om hon har vitaminer på sin dagliga meny, och om maken lägger sig i matsedeln och störtar ut i köket för att räkna kalorierna på decimalväg!

Men det förnekar Mrs Haworth.

— Jag sköter mitt hushåll som vilken som helst husmor i England — säger hon — och min man kommer aldrig ut i köket för att bestämma maten. Det bästa han vet är den engelska nationalrätten bacon och ägg, och tekitteln puttrar där hemma dagen i ända. Som överallt i England.

Själv har Mrs Haworth studerat medicin i sin ungdom, men slutade upp med studierna när hon träffade en viss Mr Haworth, som hon gifte sig med. Dessa stu-

Karrer (t. v.) och fru Haworth.

dieär ha kommit henne väl till pass och hon är en värderad medhjälperska i makens laboratorium. Den berömda professorn ädgör gärna med sin fru om sina rön.

— En sak som både min man och jag propagera för är detta: ät mera grönsaker, mera frukt, slopa kokta puddingar, tunga pajer, riskakor och för mycket äggkräm. Bort med konservermaten och fram för en rikligare användning av mjölk! Många husmödrar äro alltför okunniga. Är det t. ex. inte förfärligt, att folk lägger bikarbonat i grönsaksvatten för att bibehålla grönsakernas färg. De förstör ju bara vitaminerna!

Nadja.

Den strålande glada ungerska nobelpristagarfamiljen Szent-Györgyis, som vid Centralen fått stora famnen och blommor som välkomsthälsning av hårvarande ungerska legation, samlades så småningom i Carltons hall, där journalister, filmmän och pressfotografer höllo dem varma, vilket kanske kunde behövas efter färden genom vinterkyla och mörker.

Den vackra professorskan ser ut som en syster till sin 19-åriga dotter, även hon en skönhet, men inte fullt så mörk som sin mamma. Bägge äro lättkonverserade, bägge tala de tre språken lika flytande, bägge äro ytterst älskvärda och uppmärksamma, ja, för den intervjuande blev det en behaglig stund av samspråk.

— Stockholm känner jag ganska väl till förut — berättar professorskan — ty jag har varit här en gång och minns staden som något av det vackraste jag sett. Det var 1926. Att nu komma tillbaka hit under dessa för oss oerhört lyckliga förhållanden, ja, jag saknar ord att säga hur jag känner det! Men tro mig, glada och tack samma och även stolta äro vi alla tre.

Ska jag berätta något om mig själv?

Jag gifte mig mitt under brinnande världskrig och har liksom alla mina landsmän en mycket stark känsla av vad ett krig betyder även i ens privata liv, även om detta kanske till en viss grad och kriget till trots går fram tämligen lugnt. Jag har alltid deltagit i min makes arbete så mycket jag kunnat, d. v. s. mest i det praktiska ordnandet. Vi ha ännu en sak gemensamt maken och jag: vi älska sport i flera former, men jag håller styvt på att inte sporta för mycket, trots att viljan är god, det försäkrar jag.

För mig gäller först och sist att vara min makes goda hjälp! Han skall inte behöva min hjälp och få till svar att jag gått ut på skidor eller är och spelar tennis! Men vi åker gärna skidor tillsammans i Tyrolen under min makes viloperioder, vi åker skridskor och vi äro bägge enormt intresserade av tennis. Själv är jag champion för sydöstra Ungern.

Unga fröken Szent-Györgyi står under vårt samtal bredvid sin mamma. Hon är världsvan, denna nittonåring, och när hon talar blir hennes livliga ansikte mera likt moderns. Hon håller en bukett doftande liljekonvaljer i händerna.

— Jo, säger hon, det är sant att jag fått upp ögonen för att biokemien är det enda som jag verkligen vill gå in för. Att jag "går i pappas fotspår" skulle jag i alla fall tycka vore alltför mycket sagt, han är ju ändå nobelpristagare, och jag är en enkel studentska, säger hon och ler.

— Var studerar ni?

— Jag har denna termin börjat studera vid universitetet i Cambridge, och där trivs jag utmärkt och hoppas få fortsätta en tid framåt. Det engelska universitetetslivet är också något förtjusande. Ingenting kan jämföras med renhårigt engelskt kamratliv. Vilket alltsammans inte hindrar, att jag tycker det blir underbart att nu få följa med pappa och mamma hem till Ungern och fira julen efter denna resa till Stockholm!

Lyckligt hemliv mitt ideal.

I virrvarret bland alla kommande och gående, filmande, intervjuande och pratande i Carltons hall stanna våra blickar på ett vackert, allvarligt, lugnt ansikte, som på ett egendomligt sätt skiljer sig från de övrigas juktade och ner-